

Rolnummer 5603
Arrest nr. 30/2014 van 20 februari 2014

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van het decreet van het Waalse Gewest van 18 juli 2012 houdende de eerste aanpassing van de ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012, en, in ondergeschikte orde, van de artikelen 3 tot 5 ervan, ingesteld door de vzw « Federatie van de Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven » (FEBEG) en de vzw « EDORA - Fédération de l’Energie d’Origine Renouvelable et Alternative ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 1 maart 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 4 maart 2013, is beroep tot vernietiging ingesteld van het decreet van het Waalse Gewest van 18 juli 2012 houdende de eerste aanpassing van de ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 3 september 2012) en, in ondergeschikte orde, van de artikelen 3 tot 5 ervan door de vzw « Federatie van de Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven » (FEBEG), met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Ravensteingalerij 3, en de vzw « EDORA - Fédération de l’Energie d’Origine Renouvelable et Alternative », met maatschappelijke zetel te 4130 Esneux, Allée des Artisans 26.

De Waalse Regering heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Waalse Regering heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 4 februari 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. D. Vermer, tevens *loco* Mr. T. Vandenput, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;

. Mr. G. Block en Mr. J. Autenne, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. De Groot verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1.1. De verzoekende partijen, de vzw « FEBEG » en de vzw « EDORA », wijzen erop dat het decreet van het Waalse Gewest van 18 juli 2012 houdende de eerste aanpassing van de ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012 (hierna : het decreet van 18 juli 2012), hun maatschappelijk doel en de belangen van hun leden, die elektriciteitsproducenten zijn waaraan door de « Commission wallonne pour l’énergie » (hierna : CWaPE) groene certificaten worden toegekend, raakt.

A.1.2. De Waalse Regering betwist de ontvankelijkheid van het door de verzoekende partijen ingestelde beroep niet.

Ten gronde

A.2.1. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet, alsook van het beginsel van de wettigheid van de belasting, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. Zij doen gelden dat de gezagshalve inhouding, aangemerkt als « retributie » en bestemd om alle door de CWaPE gemaakte kosten voor de uitvoering van het mechanisme van de groene certificaten te financieren, niet het vergoedende karakter vertoont dat eigen is aan retributies en bijgevolg als een belasting in de zin van de artikelen 170 tot 173 van de Grondwet moet worden aangemerkt. Zij zetten uiteen dat de bestreden bepalingen niet alle wezenlijke bestanddelen van die belasting vastleggen, waaronder het precieze feit dat aanleiding geeft tot de belasting en de aanslagvoet, waarbij die laatste aan het oordeel van de CWaPE wordt overgelaten, die een instelling van openbaar nut is.

A.2.2. De verzoekende partijen brengen in herinnering dat er volgens de rechtspraak van het Hof een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is opdat de inhouding als retributie kan worden aangemerkt. Zij merken op dat uit de parlementaire voorbereiding niet blijkt dat werd gezocht naar een verband tussen het bedrag van de beoogde inhoudingen en de kostprijs van de aan de afzonderlijk beschouwde belastingplichtige verstrekte dienst. Zij beklemtonen dat het Waalse Gewest de inhouding daarentegen op zodanige wijze heeft geconcipieerd dat zij in harmonie wordt gebracht met de geldelijke middelen van de belastingplichtigen en dus met hun draagkracht en niet met de verstrekte diensten.

A.2.3. De verzoekende partijen doen gelden dat het niet-vergoedende karakter van de inhouding ook voortvloeit uit de omstandigheid dat alle door het Waalse Gewest verwachte inkomsten, namelijk 900 000 euro voor het betrokken belastbare tijdperk, ertoe strekken alle kosten te financieren die door de CWaPE zijn gemaakt bij de uitvoering van het mechanisme van de groene certificaten ten voordele van zo'n 95 000 productie-eenheden van groene elektriciteit die in Wallonië bestaan, terwijl zij volledig zullen worden toegerekend aan ongeveer 400 productie-eenheden, zijnde 0,4 pct. van de betrokken eenheden. Zij voegen daaraan toe dat de omstandigheid dat die « grote » producenten samen een grotere hoeveelheid energie produceren dan alle « kleine » producenten samen onbelangrijk is ten aanzien van de essentie van een retributie die ertoe strekt administratieve kosten te dekken en niet ertoe strekt een productie of economische activiteiten fiscaal te treffen. Zij beklemtonen dat niet kan worden betwist dat de « kleine » producenten samen veel meer administratieve kosten genereren dan de « grote » producenten.

A.2.4. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de omvang van de in artikel 43 van het decreet van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt bedoelde diensten van de CWaPE niet afhangt van de grootte van de productie-installaties, noch van het aantal geproduceerde kW en van het aantal uitgereikte groene certificaten, maar in essentie van het aantal productie-eenheden. Zij beklemtonen dat de « kleine » producenten, ieder afzonderlijk genomen, een even hoge en zelfs hogere administratieve kostprijs genereren dan de « grote » producenten en verhoudingsgewijs bovendien veel meer kosten per uitgereikt groen certificaat, aangezien het vanzelfsprekend is dat het eenvoudiger is om een aantal certificaten toe te kennen aan een bepaalde en door de CWaPE gekende grote installatie dan hetzelfde aantal certificaten verdeeld over een groot aantal kleine installaties toe te kennen waarvan de overeenstemming en de productie telkens moet worden nagegaan. Zij besluiten daaruit dat de door de CWaPE gemaakte kosten voor de « kleine » producenten worden toegerekend aan ongeveer 400 installaties met een vermogen van meer dan 10 kW die er dus geen voordeel uit hebben gehaald, zodat de betwiste inhouding niet in verhouding staat met enig voordeel.

A.2.5. De verzoekende partijen voegen daaraan toe dat de ontstentenis van een verhouding tussen het bedrag van de heffing en de verstrekte dienst nog wordt versterkt door de omstandigheid dat zij niet wordt vastgesteld per productie-eenheid maar per geproduceerde MWh, terwijl het vaststaat dat de omvang van de door de CWaPE verstrekte diensten zich ontwikkelt op grond van het aantal installaties en niet op grond van de hoeveelheid geproduceerde energie. Zij doen eveneens gelden dat de wanverhouding eveneens wordt versterkt door de omstandigheid dat de heffing evenmin per uitgereikt groen certificaat verschuldigd is, terwijl er geen overeenstemming is tussen de geproduceerde MWh en de gegenereerde groene certificaten.

A.2.6. De verzoekende partijen menen te hebben aangetoond dat de bestreden inhouding als een belasting moet worden aangemerkt en leiden daaruit af dat die inhouding het beginsel van de wettigheid van de belasting schendt. Zij doen gelden dat het belastingtarief niet wordt vastgelegd in de bestreden bepalingen, aangezien de CWaPE als opdracht heeft het tarief per eenheid te berekenen op grond van de informatie die zij moet verzamelen. Zij beklemtonen dat die delegatie des te minder kan worden aanvaard daar zij wordt toegekend aan een instelling van openbaar nut en daar die laatste rechtstreeks belang heeft bij het bedrag van de inkomsten, die worden geacht haar werking te financieren.

A.3.1. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

A.3.2. Met het eerste onderdeel van dat middel klagen zij een discriminatie aan tussen de producenten van groene elektriciteit naargelang zij een installatie met een nominaal vermogen hoger of lager dan 10 kW exploiteren, aangezien enkel de eerstgenoemden ertoe zijn gehouden een prijs te betalen voor de diensten van de CWaPE. Zij zijn van mening dat de verantwoording die door sommige parlementsleden is gegeven, volgens welke de « grote » producenten over een grotere draagkracht beschikken of passen in het kader van een zuiver economische logica, geen verband houdt met de door de CWaPE verstrekte dienst en dat het aanvaarden van dat criterium neerkomt op het aanmerken van de inhouding als een belasting. Daarenboven doen zij gelden dat het argument dat is afgeleid uit de praktische moeilijkheid om de taks bij de « kleine » producenten te innen, onaanvaardbaar is en berust op keuzes die de Waalse decreetgever zelf heeft gemaakt.

A.3.3. Met het tweede onderdeel van dat middel betwisten de verzoekende partijen dat hetzelfde tarief per geproduceerd MWh wordt opgelegd aan alle producenten van groene elektriciteit die een installatie met een nominaal vermogen hoger dan 10 kW exploiteren, ongeacht de totale hoeveelheid geproduceerde groene energie. Zij doen gelden dat de kostprijs voor het optreden van de CWaPE, die betrekking heeft op de productie-installatie, evolueert naar gelang van het aantal installaties en niet naar gelang van de hoeveelheid geproduceerde groene energie, zodat elk certificaat of elke geproduceerde KWh ten aanzien van de CWaPE geen marginale kosten met zich meebrengt.

A.4.1. Als antwoord op die twee middelen zet de Waalse Regering een argumentatie uiteen volgens welke de bestreden bijdrage, ten eerste, terecht als retributie wordt aangemerkt en, ten tweede, zelfs indien zij als belasting zou moeten worden aangemerkt, de grondwettelijke regels niet zou schenden.

A.4.2. De Waalse Regering zet uiteen dat de CWaPE belangrijke diensten verstrekt voor producenten wier vermogen van de productie-installatie meer dan 10 kW bedraagt. In dat verband preciseert zij dat de CWaPE in het kader van de certificering een belangrijke rol vervult voor en na de controle door de erkende controle-instellingen, met name door hun de instructies te geven, door het kader van de controle te bepalen en door die instellingen op haar beurt te « controleren ». In het kader van de voorafgaande vraag om groene certificaten wijst zij erop dat het werk met betrekking tot de analyse van de gegevens en met betrekking tot de controle door de CWaPE wordt verricht. Zij preciseert eveneens dat die CWaPE een essentiële rol vervult met betrekking tot de behandeling van de aanvragen voor een overnamegarantie voor de installaties waarvan het vermogen hoger is dan 10 kW en dat zij belangrijk werk verricht in de toekenningsprocedure van de labels van oorsprongsgarantie en van de groene certificaten, vooral ten voordele van de grote producenten. Zij voegt daaraan toe dat de CWaPE haar deskundigen ter beschikking stelt van alle producenten wier installaties een vermogen van meer dan 10 kW hebben om de vele vragen te beantwoorden en gespecialiseerd advies te verlenen. Zij besluit daaruit dat het evident is dat de inhouding bij het decreet van 18 juli 2012 de tegenprestatie vormt voor de door de CWaPE verstrekte diensten ten voordele van de producenten wier installaties een vermogen van meer dan 10 kW bereiken.

A.4.3. De Waalse Regering doet gelden dat het bedrag van de heffing in een redelijk en evenredig verband met het belang (of de kostprijs) van de verstrekte dienst staat. Zij betwist de bewering van de verzoekende partijen volgens welke de « kleine » producenten meer administratieve kosten zouden veroorzaken dan de « grote », aangezien de behandelingsprocedure van de voorafgaande aanvraag voor de « kleine » installaties door de distributienetbeheerder wordt uitgevoerd. Zij zet uiteen dat het bedrag van 900 000 euro overeenstemt met de diensten die door de CWaPE worden verstrekt om het mechanisme van groene certificaten in werking te stellen. Zij preciseert dat de vrijstelling die de kleine installaties genieten, wordt verantwoord door de wil om hernieuwbare energie en de zelfproductie te bevorderen, en zulks in de lijn van de Europese richtlijnen inzake de bevordering van hernieuwbare energie. Zij voegt daaraan toe dat de evenredigheid tussen de bijdrage en de omvang van de verstrekte dienst niet moet worden beoordeeld met een absolute wiskundige nauwkeurigheid.

A.4.4. De Waalse Regering doet vervolgens gelden dat, gesteld dat de bestreden bijdrage als belasting moet worden aangemerkt, die belasting zou beantwoorden aan de vereisten van het wettigheidsbeginsel. Zij zet uiteen dat het in dat geval om een zogenaamde verdeeltaks zou gaan, waarvan het tarief afhangt van, enerzijds, het door elke installatie geproduceerde aandeel aan MWh en, anderzijds, het totaalbedrag van 900 000 euro. Zij wijst erop dat het Hof de grondwettigheid van een dergelijke taks inzake nucleaire repartitie reeds heeft aanvaard en verwijst dienaangaande naar het arrest nr. 32/2010. Zij is van mening dat het aantal geproduceerde MWh vanuit micro- en macro-economisch oogpunt het relevantste criterium vormt om het voordeel te bepalen dat ieder uit de stimulans haalt.

A.4.5. De Waalse Regering brengt in herinnering dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als het Grondwettelijk Hof de fiscale wetgever een ruime beoordelingsmarge toekennen. Zij is van mening dat het, in zoverre de decreetgever, gelet op het door hem gevoerde gewestelijk beleid inzake energie, en op sociaal en economisch gebied, van oordeel is dat het invorderen van die last bij de producenten van een installatie met een vermogen lager dan 10 kW van dien aard zou zijn dat het de verwezenlijking van de Europese doelstellingen inzake het bevorderen van hernieuwbare energie belemmert en zou indruisen tegen het Waalse doel om het gebruik van hernieuwbare energiebronnen aan te moedigen, redelijk is dat de taks uitsluitend wordt beperkt tot de producenten wier installatie een vermogen heeft van meer dan 10 kW. Zij voegt daaraan toe dat het verschil in behandeling ook wordt verantwoord door redenen met betrekking tot de administratieve lasten die de inning van de belasting met zich meebrengt aangezien, indien de taks op de « kleine » producenten zou worden toegepast, de winst-kostenverhouding ervan negatief zou zijn.

A.4.6. Wat het delegeren van de vaststelling van het tarief van de taks aan de CWaPE betreft, doet de Waalse Regering opmerken dat het tarief bij een repartitietaks verband houdt met de heffingsgrondslag. Zij beklemtoont dat het Hof aanvaardt dat van de wetgever niet kan worden verwacht dat hij de wijze van inning van de belasting in alle details ervan vastlegt gezien de complexiteit van bepaalde situaties. Zij leidt daaruit af dat een bepaling waarbij aan een overheid de taak wordt gedelegeerd om bepaalde aspecten van een belasting te regelen, niet in strijd is met het beginsel van de wettigheid van de belasting, voor zover de delegatie op voldoende precieze wijze is vastgelegd en betrekking heeft op de uitvoering van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld.

Te dezen doet zij gelden dat de bevoegdheidsdelegatie aan de CWaPE wordt verantwoord door het feit dat enkel zij over de noodzakelijke elementen beschikt voor het vaststellen van de noemer van de breuk die het mogelijk maakt de repartitietaks te berekenen, door het feit dat de foutenmarge van een schatting maar 10 tot 14 pct. bedraagt, hetgeen onbetekenend is op het gebied van de fiscale overlast voor de belastingplichtigen, en door het feit dat het vanzelfsprekend is dat de Regering zou proberen aanpassingen door te voeren indien zou blijken dat het foutenpercentage hoger is.

A.4.7. De Waalse Regering doet ten slotte gelden dat, in tegenstelling tot de burgers, voor wie het financiële voordeel dat voortvloeit uit de plaatsing van een productie-installatie van groene elektriciteit geenszins zeker was, de « grote » producenten rechtstreeks een vermindering van hun energiekosten hebben genoten. Zij wijst eveneens met nadruk op het feit dat de door de CWaPE aan de « grote » producenten verstrekte diensten veel omvangrijker zijn dan de verzoekende partijen laten uitschijnen.

A.5.1. De verzoekende partijen antwoorden in de eerste plaats dat de Waalse Regering haar bewering niet staft volgens welke de prestaties van de CWaPE ten voordele van de installaties met een vermogen lager dan 10 kW dermate onbetekenend zouden zijn dat het relevant zou zijn om het geheel van haar budget ter zake door de « grote » installaties te laten dragen. Zij zijn vervolgens van mening dat de Waalse Regering het bestreden verschil in behandeling niet kan verantwoorden door enkel te verwijzen naar de Europese normen, waaronder de richtlijn 2009/28/EG, aangezien de volgens de richtlijn te nemen maatregelen administratief van aard zijn en aangezien zij geenszins verantwoorden dat de kosten voor het beheer van het zelfs vereenvoudigde systeem integraal ten laste worden gelegd van enkele andere installaties die eveneens groene energie produceren zonder het vereenvoudigde stelsel te genieten.

A.5.2. De verzoekende partijen zijn van mening dat de wettelijke opdrachten van de CWaPE ten aanzien van de « kleine » installaties talrijk en belangrijk zijn. Zij zijn van mening dat de Waalse Regering in haar beschrijving van de prestaties van de CWaPE de belangrijke raadgevende en toezichhoudende taak die zij vervult ten aanzien van alle installaties, ongeacht het vermogen ervan, volledig verzwijgt, alsook de taak van toezicht op en controle van de distributienetbeheerders, met name wanneer zij hun openbare dienstverplichtingen vervullen, de taak van ondersteuning van de distributienetbeheerders en van de openbare overheden, de taak van registratie van installateurs van systemen die groene energie produceren en de taak van certificering van sites die

elektriciteit produceren uit hernieuwbare energiebronnen en/of warmtekrachtkoppeling en van beheer van de voorafgaande aanvragen tot toekenning van de groene certificaten en de labels van garantie van oorsprong.

Daarenboven doen de verzoekende partijen gelden dat de Waalse Regering de rol van de CWaPE ruimschoots overwaardeert in de certificering van de sites die hernieuwbare energie produceren. Zij wijzen erop dat slechts vier instellingen zijn erkend om de certificeringen uit te voeren en dat de procedure tot controle en erkenning ervan grotendeels gestandaardiseerd is. Volgens hen geldt hetzelfde voor de voorstelling door de Waalse Regering van de door de CWaPE vervulde taken inzake controle van de aanvragen tot toekenning van certificaten in bepaalde kanalen. Zij voegen daaraan toe dat het proces voor de uitreiking van de groene certificaten als dusdanig voor alle installaties identiek is maar dat uit de website van de CWaPE wordt afgeleid dat de uitreiking van die certificaten aan de « kleine » producenten een lastig beheer met zich meebrengt. Ten slotte menen zij dat de CWaPE, door te beklemtonen dat het loutere feit dat het vragen van de betaling van de heffing door de « kleine » producenten erg duur en onevenredig zou zijn, impliciet maar zeker toegeeft dat de uitvoering van haar vele, zelfs vereenvoudigde, taken en wettelijke opdrachten ten voordele van die producenten erg veel kost.

A.6. Ter replek doet de Waalse Regering gelden dat het uitgangspunt van de argumentatie van de verzoekende partijen, volgens hetwelk de CWaPE identieke diensten voor de installaties met een klein en een groot vermogen zou verstrekken, verkeerd is.

A.7. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De verzoekende partijen doen gelden dat artikel 5, § 2, van het bestreden decreet, door te verbieden dat de heffing op de consument wordt verhaald, een bepaling bevat die tot de tarifiering op het gebied van het energiebeleid behoort, terwijl die aangelegenheid federaal is gebleven. De verzoekende partijen voegen daaraan toe dat uit de parlementaire voorbereiding geen enkele verantwoording voor een eventuele aanwending van impliciete bevoegdheden blijkt.

A.8. De Waalse Regering brengt in herinnering dat de gewesten bevoegd zijn voor de gewestelijke aspecten van de energie en dat de maatregelen ter ondersteuning van hernieuwbare energie tot hun bevoegdheid behoren. Aldus is zij van mening dat de bij het decreet van 18 juli 2012 ingevoerde heffing onder de gewestelijke bevoegdheid valt om een steunregeling voor hernieuwbare energie in te voeren. Zij is van mening dat die heffing geen inmenging doet ontstaan in de federale bevoegdheid inzake tarieven, die enkel betrekking heeft op de transmissie- en distributietarieven en niet op de belastingen. Zij voegt daaraan toe dat het niet is omdat uit de parlementaire voorbereiding geen enkele verantwoording voor de aanwending van impliciete bevoegdheden blijkt dat de bestreden bepaling zou moeten worden geacht de bevoegdheidverdelende regels te schenden. Zij preciseert eveneens dat de bestreden heffing geenszins betrekking heeft op artikel 20^{quater} van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt, aangezien die bepaling niet slaat op de belastingen, heffingen of bijdragen die van toepassing zijn op de groene certificaten.

A.9. De verzoekende partijen antwoorden dat artikel 5, § 2, van het bestreden decreet ontegenzeggelijk een tariefregel uitmaakt die de prijzen op het vlak van energie beïnvloedt. Zij zijn van mening dat, indien artikel 5, § 2, in die zin zou moeten worden geïnterpreteerd dat het hun verbiedt de door de producenten betaalde heffingen te verhalen op de consumenten, de schending van de federale bevoegdheden nog flagranter zou zijn ten aanzien van de leveranciers, aangezien die aangelegenheid het voorwerp uitmaakt van een precieze en volledige regelgeving in de artikelen 20 en volgende van de wet van 29 april 1999.

A.10. De Waalse Regering antwoordt dat de tarieven een vergoeding vormen voor een dienst die door de netbeheerders aan de consumenten is verstrekt, terwijl de inning van de heffing een financiële bijdrage van de producenten is voor de diensten die hun worden verstrekt door de CWaPE, waarvan het toepassingsgebied beperkt is en zich niet tot de consumenten uitstrekt.

A.11. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van niet-retroactiviteit en van het algemeen beginsel van rechtszekerheid, in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. De verzoekende partijen doen gelden dat de bepalingen van het bestreden decreet retroactief zijn omdat zij van toepassing zijn op feiten, handelingen en situaties die definitief zijn voltrokken op het ogenblik van de inwerkingtreding ervan, aangezien de activiteit inzake de productie van hernieuwbare elektriciteit tijdens de periode die aan het aannemen van het decreet voorafgaat, het feit is dat aanleiding geeft tot de belasting en de belastbare grondslag van de fiscale norm voor het jaar 2012 bepaalt. In dat verband zetten zij uiteen dat de aan de norm onderworpen MWh niet enkel de MWh is die vanaf 1 juli 2012 zijn geproduceerd, maar ook die welke vóór die datum zijn geproduceerd maar zijn vastgesteld bij een indexmeting die na die datum aan de CWaPE is

meegedeeld. Zij merken op dat in de parlementaire voorbereiding geen enkele bijzondere omstandigheid wordt aangevoerd om die retroactiviteit te verantwoorden. Zij voegen daaraan toe dat, indien de bestreden inhouding een vergoedend en geen fiscaal karakter zou hebben, de onwettigheid ervan nog evidentier zou zijn ten aanzien van het beginsel van niet-retroactiviteit aangezien de heffing een contractuele relatie met de gebruiker doet ontstaan en aangezien het niet denkbaar is dat de instemming met het contract met terugwerkende kracht wordt vastgesteld.

A.12.1. In hoofdorde doet de Waalse Regering gelden dat de bestreden bepaling niet retroactief is, aangezien zij niet van toepassing is op feiten en situaties die definitief zijn voltrokken op de datum van bekendmaking van het decreet, zijnde op 3 september 2012. Zij zet uiteen dat de meteropname en het meedelen van de gegevens aan de CWaPE per kwartaal geschiedt, waarbij de productie tijdens elk kwartaal kan worden gemeten en meegedeeld, zijnde voor het derde kwartaal van 2012 tot 1 oktober 2012. Zij is van mening dat de bepaling niet retroactief is aangezien zij was bekendgemaakt op het ogenblik waarop de handeling tot stand is gekomen, namelijk op 1 oktober. Zij voegt daaraan toe dat er geen definitief voltrokken situatie bestaat zolang de indexen niet zijn meegedeeld en de productie niet bekend is. Zij preciseert dat in het geval van de bestreden norm « de daarin beoogde situaties en materiële feiten dateren van na de inwerkingtreding ervan op 1 januari 2012 en definitief voltrokken zijn wanneer de voorwaarden [...] zijn vervuld, met andere woorden wanneer de indexmeting, die vanaf 1 juli 2012 en tot 30 september 2012 aan de CWaPE kan worden meegedeeld, is uitgevoerd ». Zij voegt daaraan toe dat het aanvangspunt de mededeling van de index aan de CWaPE is, en niet de productie van energie.

A.12.2. In ondergeschikte orde voert de Waalse Regering aan dat, indien zou moeten worden aangenomen dat de bestreden bepaling terugwerkende kracht heeft, die retroactiviteit verantwoord zou zijn. Zij brengt in herinnering dat de situatie van de heffingsplichtigen niet definitief was voltrokken en dat zij zich niet in de onmogelijkheid bevonden om de nieuwe heffing in aanmerking te nemen. Zij is van mening dat het niet is omdat het feit dat aanleiding geeft tot de heffing wordt geïdentificeerd als zijnde de mededeling van de indexen vanaf 1 juli 2012, dat de decreetgever zich niet kan baseren op een vroegere werkelijkheid om het door de heffingsplichtige verschuldigde bedrag te berekenen. In dat verband haalt zij de arresten nrs. 46/2004 en 32/2010 van het Hof aan. Zij merkt op dat de retroactiviteit zou kunnen worden verantwoord door het feit dat zij onontbeerlijk is om een doel van algemeen belang te verwezenlijken, namelijk de goede werking en de continuïteit van de door de CWaPE verzekerde openbare dienstverlening.

A.12.3. In uiterst ondergeschikte orde is de Waalse Regering van mening dat de argumentatie van de verzoekende partijen die is gebaseerd op de contractuele relatie die zou ontstaan uit het feit dat de betwiste inhouding het karakter van een retributie heeft, niet relevant is omdat de belastingplichtige, indien hij groene certificaten wenst te verkrijgen, een heffing moet betalen voor de door de CWaPE verstrekte diensten. Zij zet uiteen dat de bestreden heffing een vergoedend karakter heeft en geen contractuele relatie doet ontstaan. Voor het overige meent zij dat, zelfs indien de relatie een contractueel karakter zou hebben, zulks niet zou verhinderen dat zij terugwerkende kracht kan hebben. Zij voegt daaraan toe dat het middel evenmin gegrond zou zijn indien de heffing als een belasting zou moeten worden beschouwd.

Ten slotte is de Waalse Regering van mening dat de bepaling, indien het Hof zou oordelen dat de bestreden bijdrage een onverantwoord retroactief karakter heeft, in die zin zou kunnen worden geïnterpreteerd dat zij van toepassing is op de productie na 1 juli 2012.

A.13. De verzoekende partijen antwoorden dat het bestreden decreet een tweevoudige retroactiviteit heeft : enerzijds, heeft het uitwerking ten aanzien van indexmetingen die zijn meegedeeld vanaf 1 juli 2012, dus vóór de inwerkingtreding ervan, en, anderzijds, is het van toepassing op de MWh geproduceerd vóór 1 juli 2012, zonder beperking in de tijd, voor zover de metingen ervan vanaf 1 juli 2012 worden meegedeeld. Zij wijzen erop dat de productie aan MWh een feit is dat definitief voltrokken is in het verleden en onherroepelijk voorbij is op het ogenblik waarop het decreet in werking is getreden.

A.14. De Waalse Regering antwoordt in haar memorie van wederantwoord dat het decreet niet retroactief is aangezien het voorziet in een bijdrage voor de werking van een dienst ten laste van personen die die dienst eerder hebben genoten.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 3 tot 5 van het decreet van het Waalse Gewest van 18 juli 2012 houdende de eerste aanpassing van de ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012, die bepalen :

« Art. 3. § 1. Er wordt een heffing afgenomen voor de financiering van de kosten opgelopen door de ‘ CWaPE ’ voor de uitvoering van het mechanisme van groene certificaten bedoeld in artikel 37 van het decreet van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt.

§ 2. De heffing is verschuldigd door de producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling die bij de ‘ CWaPE ’ een verzoek indienen voor de toekenning van groene certificaten voor installaties met een nominaal vermogen hoger dan 10 kilowatts (kW).

§ 3. De heffing is verschuldigd per megawattuur (MWh) waarvan een indexmeting, meegedeeld aan de ‘ CWaPE ’ vanaf 1 juli 2012, de productie bevestigt en die in aanmerking komt voor de toekenning van de groene certificaten. Het tarief per eenheid van de heffing, in euro per megawattuur (euro/MWh), is gelijk aan de waarde van een breuk, waarvan de teller gelijk is aan 900.000 euro en de noemer het geschatte aantal MWh is, die door de verschuldigde producenten tussen 1 juli 2012 en 31 december 2012 worden gegenereerd.

Art. 4. § 1. De ‘ CWaPE ’ schat de elektriciteitsproducties uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling van de verschuldigden, in functie van de technische kenmerken van de installaties, van de historische gegevens en van externe elementen die de productie beïnvloeden.

§ 2. De ‘ CWaPE ’ berekent het tarief per eenheid van de heffing voor 2012 op basis van de aldus geraamde totale productie.

Dit tarief is van toepassing op alle verschuldigden op een eenvormige wijze.

§ 3. De ‘ CWaPE ’ maakt het tarief van de heffing bekend.

Art. 5. § 1. De producent betaalt de heffing binnen de twee maanden na het versturen van de facturen. Onder voorbehoud van materiële fouten, maakt het uitstel van de betaling de tegoeden op een effectenrekening van deze producent bij de ‘ CWaPE ’ van rechtswege onbeschikbaar. De ‘ CWaPE ’ wordt ertoe gemachtigd om de terugvordering van de heffing bij wanbetalende schuldenaars verder te zetten.

§ 2. Deze heffing is ten laste van de verschuldigde producenten van groene elektriciteit in de zin van artikel 3 en mag niet worden verhaald op de consumenten ».

B.1.2. De « Commission wallonne pour l'énergie » (Waalse Commissie voor Energie, hierna: « CWaPE ») is het autonome orgaan voor de regulering van de Waalse elektriciteits- en gasmarkt, opgericht bij artikel 43 van het decreet van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt. Naast andere opdrachten is de CWaPE belast met de toekenning van de groene certificaten overeenkomstig de in artikel 38 van hetzelfde decreet bedoelde regels en procedures.

B.1.3. In de toelichting bij de bestreden bepalingen wordt vermeld :

« Die bepalingen voeren voor het jaar 2012 (vanaf 1 juli 2012), ten voordele van de CWaPE, een heffing in ten laste van de producenten van groene elektriciteit van meer dan 10 kWh die groene certificaten genieten. De Regering acht het immers billijk dat die laatsten bijdragen tot de financiering ervan, aangezien de toegekende groene certificaten ontegenzeggelijk een voordeel uitmaken voor de producent.

Het tarief van de heffing, uitgedrukt per megawattuur geproduceerde groene elektriciteit, zal op zodanige wijze worden berekend dat de geïnde ontvangsten in 2012 (over de periode 1 juli - 31 december 2012) een totaalbedrag van 900 000 euro bereiken, bedrag dat overeenstemt met de door de CWaPE opgelopen kosten voor het beheer van het systeem.

Het systeem vertoont een bijzonder kenmerk met betrekking tot de grondslag ervan : de producenten die beschikken over een installatie met een vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kilowatt (kW), zullen de heffing niet verschuldigd zijn, teneinde de inning van geringe bedragen te vermijden, die niet is verantwoord ten aanzien van de administratieve kosten die zij zou teweegbrengen » (*Parl. St.*, Waals Parlement, 2011-2012, 5-IVa/1, bijlage 2, p. 5).

Tijdens de besprekingen in de commissie heeft een lid over die inhouding het volgende opgemerkt :

« Men kan niet spreken over belastingen, hoewel verwarring hier heer en meester is; het gaat om een retributie. Het is normaal dat aan de begunstigden van een systeem wordt gevraagd aan het beheer ervan bij te dragen. Het is logisch dat men erin is geslaagd de kleine elektriciteitsproducenten ervan vrij te stellen en dat men dat bedrag gaat zoeken bij de grote producenten, die zich in een louter financiële rentabiliteit bevinden » (*Parl. St.*, Waals Parlement, 2011-2012, 5-IVa/3, p. 13).

Ten aanzien van het eerste middel

B.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 170 en 172, tweede lid, van de Grondwet, alsook uit de schending van het beginsel van de wettigheid van de belasting, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De verzoekende partijen zijn van mening dat de inhouding die wordt beoogd in de bepalingen die zij bestrijden, hoewel zij door de decreetgever als een retributie (« redevance ») is aangemerkt, in werkelijkheid een belasting in de zin van de artikelen 170 tot 173 van de Grondwet is. Zij klagen aan dat het bestreden decreet niet de essentiële elementen van die belasting vastlegt, waarvan het precieze feit dat aanleiding geeft tot de belasting en vooral de aanslagvoet aan het oordeel van de CWaPE, een instelling van openbaar nut, worden overgelaten.

B.2.2. Om dat middel te onderzoeken dient het Hof vooraf te bepalen of de bestreden inhouding een retributie of een belasting is.

B.3. Opdat een heffing kan worden gekwalificeerd als een retributie, is niet alleen vereist dat het gaat om de vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd, maar ook dat die heffing een louter vergoedend karakter heeft, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.

B.4.1. Het systeem is zo geconcipeerd dat de ontvangsten die uit de bestreden inhouding voortvloeien, 900 000 euro bedragen. Volgens de auteur van het decreet stemt dat bedrag overeen met de kosten die het beheer van het systeem van de groene certificaten met zich meebrengt voor de CWaPE.

De producenten die beschikken over een installatie met een nominaal vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, zijn veel talrijker dan de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft, maar samen produceren zij een veel kleinere hoeveelheid elektriciteit. Aldus werden, volgens de cijfers die voorkomen in het jaarverslag 2012 van de CWaPE, op 31 december 2012 440 productiesites geteld met een

vermogen van meer dan 10 kW, samen goed voor een vermogen van bijna 1 170 MW, en meer dan 98 000 productiesites met een vermogen lager dan 10 kW voor een totaalvermogen van bijna 540 MW.

B.4.2. De CWaPE beheert het systeem van de groene certificaten ten aanzien van alle producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling, ongeacht het vermogen van hun installatie. Het beheer van het systeem van de groene certificaten komt ten goede aan alle producenten die er verkrijgen. Een deel van de kosten van dat beheer stemt overeen met de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft en een ander deel van die kosten stemt overeen met de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van de producenten wier installatie een nominaal vermogen heeft dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW.

B.4.3. Zonder dat het noodzakelijk is om de kostprijs van de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van, enerzijds, de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft en, anderzijds, de producenten wier installatie een nominaal vermogen heeft dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, exact te bepalen, volstaat het vast te stellen dat, terwijl de bestreden inhouding wordt berekend om de volledige kostprijs van het beheer van de groene certificaten te dekken, enkel een deel van de begunstigen van die certificaten daaraan onderworpen is zodat het bedrag van de inhouding ten laste van elke heffingsplichtige noodzakelijkerwijs hoger is dan de kostprijs van de dienst die hem individueel wordt verstrekt.

Bovendien wordt het bedrag van de inhouding berekend door noch met het aantal aan de heffingsplichtige toegekende groene certificaten, noch met het in aanmerking genomen procédé voor de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen rekening te houden. Het bedrag wordt evenmin vastgesteld per productie-eenheid, maar enkel op grond van het aantal MWh dat per installatie wordt geproduceerd en dat in aanmerking komt voor de toekenning van de groene certificaten.

B.5. Uit het voorafgaande vloeit voort dat het bedrag van de in de bestreden bepalingen beoogde inhouding niet in verhouding staat tot de dienst die door de CWaPE wordt verstrekt ten voordele van de heffingsplichtigen individueel beschouwd. De betrokken inhouding vormt dus geen retributie maar een belasting.

B.6. Uit de artikelen 170, § 2, en 172, tweede lid, van de Grondwet kan worden afgeleid dat geen enkele belasting kan worden geheven en dat geen enkele vrijstelling van belasting kan worden verleend zonder instemming van de belastingplichtigen, uitgedrukt door hun vertegenwoordigers. Daaruit volgt dat de fiscale aangelegenheid een bevoegdheid is die te dezen door de Grondwet aan het decreet wordt voorbehouden en dat elke delegatie die betrekking heeft op het bepalen van een van de essentiële elementen van de belasting in beginsel ongrondwettig is.

De voormelde grondwetsbepalingen gaan evenwel niet zover dat ze de decreetgever ertoe zouden verplichten elk aspect van een belasting of van een vrijstelling zelf te regelen. Een aan een andere overheid verleende bevoegdheid is niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de decreetgever zijn vastgesteld.

Tot de essentiële elementen van de belasting behoren de aanwijzing van de belastingplichtigen, de belastbare materie, de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de eventuele belastingvrijstellingen.

B.7.1. Bij de bestreden bepalingen wordt een repartitiebelasting ingevoerd. De decreetgever heeft de aan die bijdrage onderworpen belastingplichtigen aangewezen in het bestreden artikel 3, § 2. Hij heeft eveneens de belastbare materie bepaald, aangezien de inhouding verschuldigd is per geproduceerde MWh elektriciteit die in aanmerking komt voor de toekenning van groene certificaten, en de heffingsgrondslag, aangezien de inhouding wordt berekend op grond van het aantal MWh dat door elke heffingsplichtige wordt geproduceerd en in aanmerking komt voor de toekenning van groene certificaten.

Wat de aanslagvoet betreft, heeft de decreetgever gepreciseerd dat hij in euro per MWh werd uitgedrukt en dat hij werd verkregen door het resultaat van een breuk waarvan de teller gelijk is aan 900 000 en waarvan de noemer het geschatte totale aantal MWh is dat wordt geproduceerd door alle elektriciteitsproducenten die de belasting verschuldigd zijn. Het enige element dat de decreetgever niet zelf heeft vastgesteld, is dus de schatting van het totale aantal MWh dat door de heffingsplichtige producenten wordt geproduceerd. Die schatting moet worden verricht door de CWaPE, «in functie van de technische kenmerken van de installaties, van de historische gegevens en van externe elementen die de productie beïnvloeden » (bestreden artikel 4, § 1).

B.7.2. De CWaPE is het autonome orgaan voor de regulering van de Waalse elektriciteits- en gasmarkt. Zij is dus de meest geschikte instantie om de totale elektriciteitsproductie uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling voor een bepaalde periode in te schatten omdat zij diegene is die de gegevens verzamelt en analyseert die het mogelijk maken die schatting uit te voeren. Het is dus verantwoord dat de decreetgever die taak heeft gedelegeerd aan de CWaPE, gespecialiseerde autonome instelling van openbaar nut die over de daartoe noodzakelijke expertise beschikt.

B.7.3. Daarenboven staan de artikelen 170, § 2, en 172, tweede lid, van de Grondwet evenmin eraan in de weg dat de decreetgever in een welbepaalde technische aangelegenheid specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een autonome administratieve overheid, die voor het overige onderworpen blijft aan zowel de rechterlijke toetsing als de parlementaire controle.

De decreetgever heeft zelf de wijze van berekening van de aanslagvoet vastgelegd alsook de elementen van die berekening die hij kende, namelijk het totaalbedrag van de som die onder de belastingplichtigen moet worden verdeeld en de criteria die in aanmerking moeten worden genomen bij de schatting van de productie. Het bepalen van de schatting van de totale elektriciteitsproductie door de belastingplichtigen waardoor vervolgens de breuk kan worden berekend om de belasting onder hen te verdelen, kan als een technisch gegeven worden beschouwd, zodat de bestreden delegatie geen betrekking heeft op een van de essentiële elementen van de belasting, die door de decreetgever zijn vastgelegd.

B.7.4. Te dezen wordt de aanslagvoet vastgesteld op basis van een schatting *a priori* van het totale aantal MWh dat tijdens de beschouwde periode zal worden geproduceerd, terwijl het bedrag van de belasting wordt berekend op het aantal MWh dat daadwerkelijk is geproduceerd. Een schatting die aanzienlijk lager zou zijn dan de daadwerkelijk geproduceerde hoeveelheid MWh, zou tot gevolg hebben dat de verkregen opbrengst van de belasting veel hoger zou zijn dan het te innen bedrag en dat elke belastingplichtige dus een belasting zou betalen die te hoog is in vergelijking met het bedrag dat hij kon verwachten te moeten betalen. Een dergelijk gevolg zou indruisen tegen het beginsel van de voorzienbaarheid van de belasting.

Daaruit vloeit voort dat in een dergelijk geval een rechtzetting *a posteriori* van het bedrag van de door elke belastingplichtige betaalde belasting moet worden uitgevoerd. Zoals de Waalse Regering aangeeft, « is het vanzelfsprekend dat de Waalse Regering, zich bewust van het beginsel van de inachtneming van de gelijkheid, zou proberen aanpassingen door te voeren indien, in tegenstelling tot de naar behoren gegronde verwachtingen, zou blijken dat het foutenpercentage hoger is » dan de toegelaten marge van « 10 tot 14 pct. ».

B.8. Het eerste middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede middel

B.9.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. In het eerste onderdeel van dat middel klagen de verzoekende partijen een onverantwoord verschil in behandeling aan tussen de producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren en de producenten die een installatie exploiteren met een nominaal vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW. In het tweede onderdeel van dat middel klagen zij een onverantwoorde gelijke behandeling aan van alle elektriciteitsproducenten die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren, aangezien één tarief wordt toegepast per geproduceerd MWh, terwijl de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van een installatie, dezelfde zijn en dezelfde kosten met zich meebrengen, ongeacht de totale hoeveelheid elektriciteit die zij produceert.

B.9.2. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Artikel 172 van de Grondwet is een bijzondere toepassing van dat beginsel in fiscale aangelegenheden.

B.10.1. Het verschil in behandeling dat in het eerste onderdeel van het tweede middel door de verzoekende partijen wordt bekritiseerd, berust op het criterium van het nominale vermogen van de productie-installatie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling. Enkel de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft, zijn de bij de bestreden bepalingen ingevoerde belasting verschuldigd.

B.10.2. In de in B.1.3 aangehaalde toelichting wordt vermeld dat de decreetgever heeft gemeend dat het niet verantwoord was om de producenten te belasten met een installatie met een vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, « teneinde de inning van geringe bedragen te vermijden [...] ten aanzien van de administratieve kosten » die die inning zou teweegbrengen.

Uit het verslag van de Begrotingscommissie blijkt eveneens dat de decreetgever de kleine producenten wou vrijstellen en « dat bedrag enkel wou gaan zoeken bij de grote producenten, die financieel rendabel zijn » (*Parl. St.*, Waals Parlement, 2011-2012, 5-IVa/3, p. 13).

B.10.3. De decreetgever beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid om belastingen in te voeren en de belastingplichtigen aan te wijzen. Het Hof vermag de beleidskeuzen van de decreetgever, alsook de motieven die daaraan ten grondslag liggen, slechts af te keuren indien zij zonder redelijke verantwoording zouden zijn. Te dezen vermocht de decreetgever redelijkerwijs te oordelen, om redenen van sociaal beleid en van energiebeleid, met name teneinde de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling door particulieren aan te moedigen, dat het aangewezen was enkel de elektriciteitsproducenten te belasten die die activiteit in een logica van financiële rentabiliteit uitoefenen. In dat verband wordt niet aangevoerd dat het criterium van het nominaal vermogen van meer of minder dan 10 kW niet relevant zou zijn ten aanzien van dat doel.

Daarenboven is het evenmin onredelijk dat de decreetgever vermijdt om een belasting in het leven te roepen waarvan de opbrengst te gering zou zijn om de administratieve kosten te verantwoorden die de invordering ervan met zich meebrengt.

B.11.1. In het tweede onderdeel van dat middel verwijten de verzoekende partijen de decreetgever dat hij voor alle producenten die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren, in dezelfde aanslagvoet, uitgedrukt in euro per geproduceerd MWh, heeft voorzien. De toepassing van die aanslagvoet leidt ertoe dat het bedrag van de inhouding toeneemt met de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit. De verzoekende partijen zijn van mening dat de decreetgever, aangezien hij het doel nastreefde dat erin bestaat de vergoeding te verzekeren van de diensten die door de CWaPE ten voordele van de begunstigden van groene certificaten worden verstrekt, voor elke heffingsplichtige die eigenaar is van een installatie, in een identieke inhouding had moeten voorzien, zonder rekening te houden met de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit.

B.11.2. Zoals in B.5 wordt vermeld, is de bij de bestreden bepalingen gecreëerde inhouding een belasting en geen retributie. Het gaat niet om de vergoeding van de dienst die door de CWaPE bij de aflevering van groene certificaten wordt verstrekt. De decreetgever kan dus erin voorzien, zonder het gelijkheidsbeginsel in fiscale aangelegenheden te schenden, dat het bedrag van de belasting in verhouding staat tot de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit. Een dergelijke keuze lijkt des te minder onredelijk daar daaruit een evenredige samenhang voortvloeit tussen de omvang van de door de producent ontvangen financiële voordelen, die toenemen met de geproduceerde hoeveelheid, en het bedrag van de inhouding dat hij zal moeten betalen.

B.12. Het tweede middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het derde middel

B.13.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en heeft betrekking op artikel 5, § 2, van het bestreden decreet, in zoverre die bepaling verbiedt om de

heffing op de consumenten te verhalen. De verzoekende partijen klagen aan dat de decreetgever, door in dat verbod te voorzien, de federale bevoegdheid inzake tarifiering op het vlak van het energiebeleid heeft geschonden.

B.13.2. Krachtens artikel 6, § 1, VII, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals van toepassing op het ogenblik dat het bestreden decreet werd genomen, zijn de gewesten bevoegd voor :

« Wat het energiebeleid betreft :

De gewestelijke aspecten van de energie, en in ieder geval :

[...]

f) De nieuwe energiebronnen met uitzondering van deze die verband houden met de kernenergie;

[...]

De federale overheid is echter bevoegd voor de aangelegenheden die wegens hun technische en economische ondeelbaarheid een gelijke behandeling op nationaal vlak behoeven, te weten :

[...]

d) De tarieven ».

B.13.3. Aldus heeft de bijzondere wetgever het energiebeleid opgevat als een gedeelde exclusieve bevoegdheid, waarbinnen het bepalen van de tarieven tot de bevoegdheid van de federale wetgever is blijven behoren.

B.14.1. Door de producenten die de bij artikel 3 van het bestreden decreet in het leven geroepen belasting verschuldigd zijn, te verbieden de last ervan op de consumenten te verhalen, heeft de decreetgever geen maatregel genomen die de tarieven inzake energie regelt.

De bestreden bepaling beperkt zich immers ertoe de werkelijke belastingplichtigen aan te wijzen en te verhinderen dat andere personen in plaats van die belastingplichtigen ertoe zijn gehouden de kosten ervan te dragen. De aanwijzing van de belastingplichtigen maakt deel uit van de bevoegdheid van de decreetgever wanneer hij op grond van artikel 170, § 2, van de Grondwet een belasting invoert.

Bovendien heeft het bestreden artikel 5, § 2, geen betrekking op de kosten die zijn gemaakt voor het verkrijgen van de groene certificaten door de leveranciers en op het doorrekenen ervan in de jegens de eindafnemer gehanteerde tarieven, zodat het geen inbreuk maakt op de bevoegdheid die door de federale wetgever is uitgeoefend bij artikel 20^{quater} van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt. Het heeft evenmin betrekking op de tarieven die door de netbeheerders worden gehanteerd ten laste van de producenten (injectietarieven), beïnvloedt niet de prijs die aan de eindverbruiker kan worden gefactureerd en is dus niet medebepalend voor de tariefstructuur.

Uit het voorgaande volgt dat de decreetgever geen afbreuk heeft gedaan aan de federale bevoegdheid en dat hij de uitoefening van die laatste niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.14.2. Het derde middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het vierde middel

B.15. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het algemene beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten en van de rechtszekerheid, alsook met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. De verzoekende partijen klagen aan dat de decreetgever, bij een decreet dat op 3 september 2012 is bekendgemaakt, een belasting heeft ingevoerd op de elektriciteitsproductie die vanaf 1 juli 2012 wordt vastgesteld, zodat het feit dat aanleiding geeft tot de belasting, namelijk het meedelen aan de CWaPE van de indexmeting die de productie bevestigt, en de belastbare grondslag, namelijk de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit, dateren van vóór de bekendmaking van het bestreden decreet.

B.16.1. Een fiscaalrechtelijke regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij werd bekendgemaakt.

B.16.2. Te dezen strekt het belastbare tijdperk zich uit van 1 juli tot 31 december 2012. De inhouding is verschuldigd op het aantal MWh dat wordt vermeld in de indexmetingen die tussen die twee data aan de CWaPE zijn meegedeeld. De indexmetingen worden, zoals de Waalse Regering uiteenzet, driemaandelijks meegedeeld, zodat een meting wordt meegedeeld voor het kwartaal van juli tot september en een andere meting voor het kwartaal van oktober tot december. Daaruit vloeit voort dat het eerste kwartaal waarop de inhouding betrekking heeft, op het ogenblik van de bekendmaking van het bestreden decreet niet was beëindigd, zodat niet kan worden aangenomen dat de fiscale regeling van de elektriciteitsproductie die wordt bevestigd door de indexmeting met betrekking tot dat kwartaal, definitief was vastgelegd.

B.17. De bestreden bepalingen hebben derhalve geen terugwerkende kracht.

B.18. Het vierde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 20 februari 2014.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels